

תת"ע 905/08/16 - יהונתן ראם נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 905-08-16 מדינת ישראל נ' יהונתן ראם
תיק חיצוני: 30151187223

מספר בקשה: 2

בפני
המבקש
נגד
משיבים
כבוד השופטת דורית בונדה
יהונתן ראם
מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 15.10.17, בהעדר התייצבות לדין אשר נועד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש ואליו זומן המבקש כדין.
2. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם על הכתב.
3. מלכתחילה הורשע המבקש בהעדרו ביום 8.12.16 לאחר שלא התייצב לדין ההקראה אשר נקבע בעניינו ובחלוף למעלה מחודש ממועד מתן פסק-הדין הוגשה על ידי המבקש בקשה לביטול פסק הדין אליה צירף אישור מחלה.
4. בהחלטתי מיום 6.8.17 ציינתי כי היה על המבקש להגיש בקשתו טרם הדיון ואולם לפני משורת הדין הוריתי על ביטול גזר הדין תוך דחיית שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ליום 15.10.17.
5. אלא שכאמור גם לדין הנדחה בעניינו - לא טרח המבקש להתייצב כלל- אף שהוזהר בדבר חובת התייצבות ולפיכך נשפט זו הפעם השנייה בהעדרו!
6. גם לבקשתו הנוכחית צירף המבקש בדיעבד אישור מחלה ואף דרש לבטל לאלתר, כך ממש, את ביצוע גזר הדין שכן כדבריו נבצר ממנו להתייצב לדין עקב היותו חולה.
7. גם הפעם הוגשה התנגדות המשיבה לבקשה וכפי פעם קודמת גם בפעם הזו צודקת המשיבה בהתנגדותה.
7. על פי סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מאחר והמבקש זומן כדין לדין ולא התייצב, ניתן לראותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום ולשופטו

בהעדרו.

8. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדין או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

9. ברעפ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), דחה בית המשפט העליון, כב' השופט ס' ג'ובראן בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

10. בר"ע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), קבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדין תעבורה:

"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט....מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין".

וראו גם ע"פ (מחוזי י-ם) 05/9407 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו

ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".

11. בעניינו, על אף שהמבקש היה חולה במועד הדיון, לא טרח המבקש להגיש לתיק בקשה לדחיית מועד הדיון זאת בטרם הדיון. עיון באישור המחלה אף מלמד, כי הוא אינו כולל כל התייחסות להעדר יכולת המבקש להתייצב לדיון משפטי בעניינו (בשונה מהתייצבות לעבודה).

12. בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין בעצם היותו חולה במועד הדיון, כדי להצדיק ביטול פסק-הדין זאת הפעם השניה!

13. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו של המבקש כדן, ייגרם למבקש עיוות דין, אלא שבבקשת המבקש אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם למבקש אם לא יבוטל פסק-הדין.

המבקש אף לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו וממילא לא תמך בקשתו בתצהיר.

14. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בענין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

15. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי נגזר עליו קנס בגובה הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף התנהלות המבקש.

16. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים או מי מהם לביטול פסק-הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדן, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין.

17. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 15.10.17 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשע"ח, 07 נובמבר 2017, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.